

Xavier Trias i els violents

Hi ha un fil roig i vermell, tenyit d'èpica obrera i anticlerical, que històricament ha alimentat la violència a Barcelona. Té el seu inici en les bullangues dels anys 30 i 40 del segle XIX com a resposta popular al pas de l'Antic Règim a l'incipient sistema liberal capitalista: es va expressar en atacs i destrucció de fàbriques, esglésies i centres de poder polític i econòmic. Des d'aleshores, de forma cíclica, hi ha hagut una continuïtat, amb episodis dramàtics com la Setmana Tràgica (1909) o l'esclat revolucionari a principis de la Guerra Civil. Ara estem en un moment de malestar social. I seguint aquesta tradició insurreccional, torna la violència: ara contra bancs, la borsa i establiments comercials emblemàtics.

El conseller d'Interior, Felip Puig, i l'alcalde Xavier Trias s'han apressat a donar una resposta policial contundent i a demanar més eines judicials. D'acord. Però no n'hi ha prou. Cal girar com un mitjó la tradició ideològica de lluita violenta al carrer. Mentre dins l'entorn sindical siguin ben vistos els piquets coercitius, mentre a la universitat imposin la seva llei grupuscles antisistema, mentre a redós dels moviments okupa, dels *indignats* o del 15-M es tolerin actituds de força, mentre les victòries del Barça donin sortida al vandalisme, hi haurà caldo de cultiu per a la violència.

L'alcalde Trias ha de posar-se al davant d'una estratègia de no-violència que impliqui líders sindicals, veïnals, juvenils i de moviments alternatius. Els ha de convocar perquè Barcelona pugui ser una ciutat reivindicativa i compromesa, però pacífica.